

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 6CoP/22/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4115204977
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 12. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ingrid Doležajová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2015:4115204977.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ingrid Doležajovej a členiek senátu JUDr. Dagmar Podhorcovej a JUDr. Marty Polyákovej, vo veci starostlivosti súdu o maloletú G. M., nar. XX. XX. XXXX, bytom u matky, zastúpenú Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny Nitra, pracovisko Zlaté Moravce, ako kolíznym opatrovníkom, dieťa rodičov: F. I., nar. XX. XX. XXXX, bytom D., R. XX a N. M., nar. XX. XX. XXXX, bytom B. D., o úpravu výkonu rodičovských práv a povinností, o odvolaní otca proti rozsudku Okresného súdu Nitra zo dňa 11. 06. 2015 č. k. 13P/58/2015-48 takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa p o t v r d z u j e.

Žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom súd prvého zveril maloletú G. M., nar. XX. XX. XXXX do osobnej starostlivosti matke a otca zaviazal prispievať na výživu maloletej výživným v sume 120 eur mesačne od 01. 03. 2015, ktoré je otec povinný platiť vždy do 15-teho dňa príslušného mesiaca vopred k rukám matky. Zročné výživné otca na maloletú G. M. za čas od 01. 03. 2015 do 31. 05. 2015 v sume 360 eur súd povolil otcovi splácať v mesačných splátkach po 30 eur spolu s bežným výživným, počnúc prvou splátkou v mesiaci nasledujúcom po právoplatnosti rozsudku. Ďalším výrokom upravil styk otca s maloletou tak, že otec je oprávnený stretávať sa s maloletou každý páry týždeň kalendárneho mesiaca v sobotu od 14:00 hod. do 18:00 hod. a každý nepárny týždeň kalendárneho mesiaca v piatok od 16:00 hod. do 18:00 hod. s tým, že styk sa bude realizovať prvé dva mesiace od právoplatnosti tohto rozsudku v prítomnosti matky a otec si maloletú prevezme v mieste bydliska dieťaťa a po realizácii styku maloleté dieťa matke riadne a včas odovzdá v mieste bydliska dieťaťa. Matke uložil povinnosť maloletú na styk s otcom riadne pripraviť a otcovi včas odovzdať. O trovách konania rozhodol tak, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania.

V odôvodnení rozhodnutia, aplikujúc ust. § 24 ods. 3 - 5, § 25 ods. 1 - 4, § 36 ods. 1, zák. č. 36/2005 Z. z. o rodine a o zmene a doplnení niektorých zákonov v platnom znení (ďalej len Zákon o rodine) uviedol, že návrh matky na úpravu rodičovských práv a povinností bol podaný dôvodne, keďže rodičia nežijú v spoločnej domácnosti a nezabezpečujú spoločnú starostlivosť o dieťa, pričom obaja prejavili záujem o osobnú starostlivosť o maloletú. Maloletú zveril do osobnej starostlivosti matky, v starostlivosti ktorej nezistil žiadne nedostatky, dôvodiac tým, že matka od odchodu otca zo spoločnej domácnosti sama zabezpečuje osobnú starostlivosť o maloletú a zo správy zo šetrenia pomerov ÚPSVaR Nitra ako i zo správy Obce D. bolo preukázané, že výchovné prostredie matky je vhodné pre výchovu maloletej. Taktiež prihliadol na nízky vek maloletej, jej väzby na matku a doterajšiu riadnu starostlivosť matky. Styk otca s maloletou upravil spôsobom uvedeným vo výrokovej časti napadnutého rozhodnutia, pričom mal za to, že je potrebné, aby styk prebiehal prvé dva mesiace od právoplatnosti rozsudku v

prítomnosti matky až kým sa opätovne nevytvorí bezpečná väzba medzi otcom a maloletým dieťaťom bez negatívnych emocionálnych prejavov. Zároveň apeloval na otca maloletej, aby rešpektoval záujem a potreby maloletej a pri styku s dieťaťom sa vyhol negatívnym verbálnym atakom voči matke dieťaťa, ktorá bude pri styku prítomná. Uviedol, že matka sa postupne bude vzdávať zo zorného poľa dieťaťa, čím vytvorí otcovi priestor v plnej miere zabezpečiť potreby maloletého dieťaťa. Zároveň poukázal na to, že otec má s dcérou vytvorený pekný vzťah, dokáže sa o dieťa postarať, (s výnimkou prípravy stravy pre dieťa), avšak v domácnosti otca neboli zistené vhodné podmienky pre pobyt a kontakt otca s maloletou. Rozhodnutie v časti vyživovacej povinnosti otca oprel o ust. § 62 ods. 1 - 5, § 65 ods. 1, § 75 ods. 1, § 76 ods. 1 Zákona o rodine a otca zaviazal prispievať na výživu maloletej sumou 120 eur mesačne od 01. 03. 2015, t. j. od prvého dňa mesiaca nasledujúceho po podaní návrhu matkou hodnotiac pomery na strane oboch rodičov a aj na strane dieťaťa. Pri posudzovaní schopností a možností otca prispievať na výživu maloletej vychádzal z príjmu otca, ktorý tvorí dôchodok v sume 514,29 eura mesačne, ale aj z príjmu z jeho ďalšej činnosti, v ktorej pokračuje aj napriek prerušenému výkonu živnosti, keď naďalej vykonáva práce pri realizácii studní (do 5/2015 1.500 eur), a teda z príjmu 514,29 eura + 375 eur mesačne. Zohľadnil, že z tohto príjmu otec spláca spotrebný úver v sume 155 eur mesačne a ďalšiu vyživovaciu povinnosť nemá. Dospel k záveru, že určené výživné môže otec uhrádzať zo svojho príjmu bez toho, aby tým bola ohrozená jeho životná úroveň pri zohľadnení jeho majetkových pomerov a mesačných výdavkov (splátka úveru a náklady na elektrinu). Na strane matky konštatoval, že poberá mesačne len rodičovský príspevok v sume 203,26 eura a prídavky na dieťa v sume 23,50 eura, iný príjem nemá, avšak matkina finančná vyživovacia povinnosť je vzhľadom k veku dieťaťa plne kompenzovaná jej osobnou starostlivosťou o dieťa. Ďalej uviedol, že matka žije v rodinnom dome spolu s maloletou a plnoletým synom, ktorý jej na domácnosť prispieva sumou 200 eur mesačne a mesačné náklady na domácnosť predstavujú 33 eur za plyn, 44,74 eura za elektrinu, za vodu je poplatok polročne 101,10 eura, poplatok za RTVS 4,64 eura mesačne a poplatok za odpad 42 eur ročne, pričom matka spláca hypotekárny úver 160 eur mesačne. Na maloletú G. má matka zvýšené výdavky na sušené mlieko a plienky. Výživné vo výške 120 eur mesačne preto považoval za primerané veku a odôvodneným potrebám maloletej, ako aj možnostiam a schopnostiam otca. Zročné výživné otca, ktoré vzniklo za obdobie od 01. 03. 2015 do 31. 05. 2015 vo výške 360 eur povolil otcovi splácať v splátkach po 30 eur mesačne spolu s bežným výživným, s poukazom na ust. § 160 ods. 1 OSP. Rozhodnutie o trovách konania založil na ust. § 146 ods. 1 písm. a/ OSP, keďže išlo o konanie, ktoré mohlo začať i bez návrhu.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie otec, v ktorom namietal zaujatosť sudkyne voči nemu. Namietal, že sudkyňa neprihliadla na okolnosť, že maloletá žije v dome spolu s plnoletým synom matky, ktorý je agresívny a navyše drogovovo závislý a gambler, čím sudkyňa ohrozila život jeho dieťaťa. Ďalej popieral odbornosť nariadeného rozsahu styku, pretože na jeho uskutočnenie musí prekonať vzdialenosť 150 kilometrov za absolvovania 4 prestupov na jednu cestu T. - D., čo časovo predstavuje 4-6 hodín cestovania jedným smerom. K skôr nariadenému predbežnému opatreniu uviedol, že ním boli jeho rodičovské práva porušené, v dôsledku čoho ho dcéra nespoznáva a bojí sa ho. Matka vo svojom písomnom vyjadrení k podanému odvolaniu navrhla rozsudok súdu prvého stupňa potvrdiť ako vecne správne. Nevzhladla zaujatosť u sudkyne voči osobe otca. Tvrdila, že jej syn býva spolu s ňou od narodenia, drogovovo závislý nie je, nevie síce ako nakladá so svojimi finančnými prostriedkami, ale na domácnosť prispieva pravidelne 250 eur mesačne. Syna nepovažovala za agresívneho, ale označila ho za podráždeného voči osobe otca maloletej. K styku otca s maloletou uviedla, že cesta z T. do D. a späť sa dá zvládnuť v jednom dni, bola ochotná akceptovať len zmenu na iný deň v týždni. Umožnenie styku otca podmienila len v jej prítomnosti a vo vopred stanovenom termíne, za súčasného rešpektovania spánkového režimu maloletej. Tiež uviedla, že otec nariadené predbežné opatrenie nikdy nerešpektoval, chodil k nim na návštevu ľubovoľne, bez predchádzajúceho ohlásenia, agresívne sa dožaduje styku s dcérou a pri stretnutiach s maloletou vždy odmietal rešpektovať jej pokyny ohľadom starostlivosti o dieťa.

K odvolaniu otca sa písomne vyjadril i kolízny opatrovník, ktorý vzhľadom na vykonané dokazovanie navrhol rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdiť. Uviedol, že styk by sa mal realizovať za prítomnosti matky, nakoľko otec nerešpektuje pokyny matky súvisiace so záujmom a potrebami dieťaťa.

Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 OSP) prejednal odvolanie otca bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 OSP s verejným vyhlásením rozhodnutia pri splnení si

povinnosti upravenej v ust. § 156 ods. 3 OSP, a po preskúmaní rozsudku súdu prvého stupňa a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 212 ods. 2 písm. a) OSP) dospel k záveru, že odvolanie otca nie je dôvodné.

V tomto konaní sa matka svojim návrhom, doručeným súdu prvého stupňa dňa 26. 02. 2015, domáhala zverenia maloletej G., nar. XX. XX. XXXX do jej osobnej starostlivosti a uloženia povinnosti otcovi prispievať na výživu maloletej sumou 100 eur mesačne od 01. 03. 2015.

Podľa § 24 ods. 4 Zákona o rodine súd pri rozhodovaní o výkone rodičovských práv a povinností alebo pri schvaľovaní dohody rodičov rešpektuje právo maloletého dieťaťa na zachovanie jeho vzťahu k obidvom rodičom a vždy prihliadne na záujem maloletého dieťaťa, najmä na jeho citové väzby, vývinové potreby, stabilitu budúceho výchovného prostredia a ku schopnosti rodiča dohodnúť sa na výchove a starostlivosti o dieťa s druhým rodičom. Súd dbá, aby bolo rešpektované právo dieťaťa na výchovu a starostlivosť zo strany obidvoch rodičov a aby bolo rešpektované právo dieťaťa na udržovanie pravidelného, rovnocenného a rovnoprávneho osobného styku s obidvomi rodičmi.

Podľa § 36 ods. 1 Zákona o rodine, rodičia maloletého dieťaťa, ktorí spolu nežijú, môžu sa kedykoľvek dohodnúť o úprave výkonu ich rodičovských práv a povinností. Ak sa nedohodnú, súd môže aj bez návrhu upraviť výkon ich rodičovských práv a povinností, najmä určí, ktorému z rodičov zverí maloleté dieťa do osobnej starostlivosti. Ak je to potrebné v záujme maloletého dieťaťa a ak to vyžadujú pomery v rodine, súd môže upraviť styk dieťaťa aj s blízkymi osobami. Ustanovenia § 24, § 25 a 26 sa použijú primerane.

Citované zákonné ustanovenie vychádza zo zásady a výslovne zdôrazňuje, že autoritatívne rozhodovanie súdu o úprave výkonu rodičovských práv a povinností je až drohodradým riešením a umožňuje rodičom, ktorí spolu nežijú, kedykoľvek sa o úprave výkonu ich rodičovských práv a povinností dohodnúť. Ak však rodičia mal. dieťaťa spolu nežijú, t. j. nevytvárajú vzájomné životné spoločenstvo a zároveň nedôjde medzi nimi k takejto dohode, súd môže aj bez návrhu upraviť výkon ich rodičovských práv a povinností, najmä určiť, ktorému z rodičov zverí mal. dieťa do osobnej starostlivosti. Pri svojom rozhodovaní berie do úvahy identické kritéria ako pri rozhodovaní o úprave výkonu rodičovských práv a povinností k mal. dieťaťu na dobu po rozvode podľa § 24 Zákona o rodine. Najmä však záujem mal. dieťaťa, ktorý je definovaný v čl. 3 Dohovoru o právach dieťaťa. Je preto nevyhnutné, aby súd pri zohľadnení všetkých konkrétnych okolností daného prípadu a z nich vyplývajúceho záujmu dieťaťa, ktorý musí byť vždy prvoradým hľadiskom pri akejkol'vek činnosti týkajúcej sa detí, rozhodol o konkrétnej podobe najvhodnejšieho usporiadania vzťahov medzi rodičmi a deťmi. Na tom nemôže nič zmeniť ani to, že rodičia nie sú schopní sa na takomto usporiadaní sami dohodnúť.

Rovnako tak úprava styku rodičov, ktorí nežijú s maloletým dieťaťom, ako špeciálna zložka rodičovských práv a povinností je inštitútom, pri ktorom zákonodarca preferuje dohodu rodičov o úprave styku s maloletými deťmi a do tejto úpravy zasahuje len v špecifických a neštandardných situáciách, keď sa rodičia o tejto otázke nevedia dohodnúť. V takomto prípade upraví styk rodičov s mal. deťmi súd, postupujúc v intenciách ust. § 24 ods. 4 Zákona o rodine, ktoré ako rozhodujúcu podmienku pri rozhodovaní o výkone rodičovských práv a povinností preferuje rešpektovanie práva maloletého dieťaťa na zachovanie jeho vzťahu k obidvom rodičom. Až od tejto podmienky sa odvíjajú ostatné kritéria pre posudzovanie záujmov maloletého dieťaťa, a to s ohľadom najmä na jeho citové väzby, vývinové potreby, stabilitu budúceho výchovného prostredia a s ohľadom na schopnosti rodiča dohodnúť sa na výchove a starostlivosti o dieťa s druhým rodičom. Právo styku rodičov s ich maloletými deťmi je totiž významným činiteľom ovplyvňujúcim zdravý vývoj dieťaťa a vyplýva i z viacerých ustanovení Dohovoru o právach dieťaťa, mimo iného i čl. 9 ods. 3, ktorý predpokladá, že štáty, ktoré sú jeho zmluvnou stranou uznávajú právo dieťaťa oddeleného od jedného alebo oboch rodičov udržiavať pravidelné osobné kontakty s oboma rodičmi, ibaže by to bolo v rozpore so záujmami dieťaťa.

Podľa § 62 ods. 1 - 5 Zákona o rodine, plnenie vyživovacej povinnosti rodičov k deťom je ich zákonná povinnosť, ktorá trvá do času, kým deti nie sú schopné samé sa živiť. Obaja rodičia prispievajú na výživu svojich detí podľa svojich schopností, možností a majetkových pomerov. Dieťa má právo podieľať sa na životnej úrovni rodičov. Každý rodič bez ohľadu na svoje schopnosti, možnosti a majetkové pomery je povinný plniť svoju vyživovaciu povinnosť v minimálnom rozsahu vo výške 30 % zo sumy životného minima na nezaopatrené nepľnoleté dieťa alebo na nezaopatrené dieťa podľa osobitného zákona. Pri určení rozsahu vyživovacej povinnosti súd prihliada na to, ktorý z rodičov a v akej miere sa o dieťa

osobne stará. Ak rodičia žijú spolu, prihladne súd aj na starostlivosť rodičov o domácnosť. Výživné má prednosť pred inými výdavkami rodičov. Pri skúmaní schopností, možností a majetkových pomerov povinného rodiča súd neberie do úvahy výdavky povinného rodiča, ktoré nie je nevyhnutné vynaložiť.

Podľa § 65 ods. 1 Zákona o rodine, ak rodičia maloletého dieťaťa spolu nežijú, súd upraví rozsah ich vyživovacej povinnosti alebo schváli ich dohodu o výške výživného.

Podľa § 75 ods. 1 Zákona o rodine, pri určení výživného prihladne súd na odôvodnené potreby oprávneného, ako aj na schopnosti, možnosti a majetkové pomery povinného. Na schopnosti, možnosti a majetkové pomery povinného prihladne súd aj vtedy, ak sa povinný vzdá bez dôležitého dôvodu výhodnejšieho zamestnania, zárobku, majetkového prospechu; rovnako prihladne aj na neprimerané majetkové riziká, ktoré povinný na seba berie.

Pri rozhodovaní o určení vyživovacej povinnosti súd musí vychádzať zo všeobecného ust. § 75 ods. 1 Zákona o rodine, podľa ktorého sa pri rozhodovaní o výživnom prihlada na odôvodnené potreby oprávneného, ako aj schopnosti, možnosti a majetkové pomery povinného. Odôvodnené potreby dieťaťa závisia predovšetkým od jeho veku, zdravotného stavu, fyzickej a duševnej vyspelosti, obsahu a spôsobu jeho prípravy na budúce povolanie, od hodnoty jeho majetku, prípadne od výšky vlastných príjmov dieťaťa a sú bezprostredne ovplyvňované schopnosťami, možnosťami, ako aj majetkovými pomermi rodičov. Ak sú tieto obmedzené, sú odôvodnenými len bežné potreby dieťaťa, ktoré nepresahujú obvyklú základnú mieru všetkých potrieb nevyhnutných pre život kultúrneho človeka. V opačnom prípade odôvodnenými sú aj ďalšie potreby dieťaťa, vrátane tvorby úspor, ktoré síce nie sú nevyhnutné, ale so zreteľom na okolnosti konkrétneho prípadu prospešné pre všestranný vývoj dieťaťa. Výživné pre dieťa teda slúži nielen na uspokojovanie všetkých jeho odôvodnených hmotných potrieb (jedlo, ošatenie, obuv a pod.), ale aj ďalších potrieb dôležitých pre výchovu a vývoj dieťaťa (vzdelávanie, príprava na povolanie, kultúrne, športové potreby, rekreačné potreby, tvorba úspor a pod.). Pre určenie výšky výživného pre dieťa sú rozhodujúce reálne zárobkové možnosti, schopnosti a majetkové pomery každého z rodičov, ktoré sú dané nielen ich subjektívnymi vlastnosťami, ale aj okolnosťami objektívneho charakteru. V tejto súvislosti je významné i ust. § 75 ods. 1 veta druhá Zákona o rodine, ktoré zakotvuje, že na schopnosti, možnosti a majetkové pomery povinného prihladne súd aj vtedy, ak sa povinný vzdá bez dôležitého dôvodu výhodnejšieho zamestnania, zárobku, majetkového prospechu; rovnako prihladne aj na neprimerané majetkové riziká, ktoré povinný na seba berie. Navyiac súd prihlada i na to, ktorý z rodičov a v akej miere sa o dieťa osobne stará a rovnako tak berie do úvahy prídavky na deti, ktoré sa sčasti podieľajú na úhrade potrieb detí.

Odvolací súd posudzujúc prejednávajú vec vo svetle zhora uvedených hľadísk dospel k záveru o vecnej správnosti preskúmaného rozhodnutia súdu prvého stupňa. Prvostupňový súd totiž vo veci dostatočne zistil skutkový stav a v intenciách platnej právnej úpravy vyvodil z neho i správne právne závery. Nakoľko odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia ako výstižným, presvedčivým a poskytujúcim odpovede i na námietky otca vznášané v jeho odvolaní využijúc postup podľa § 219 ods. 2 OSP obmedzuje sa len na skonštatovanie správnosti jeho dôvodov. Na zdôraznenie ich správnosti len osobitne zvyrazňuje, že výsledkami vykonaného dokazovania bolo preukázané, že rodičia mal. G. nežijú spoločne od 19. 02. 2015, od tejto doby starostlivosť o maloletú zabezpečuje výlučne matka, pričom k úprave výkonu rodičovských práv a povinností k dieťaťu dohodou rodičov nedošlo. Tým bol daný dôvod pre postup súdu v intenciách § 36 ods. 1 Zákona o rodine.

V otázke zverenia maloletej do osobnej starostlivosti matky si odvolací súd v plnom rozsahu osvojil závery súdu prvého stupňa. Zverenie maloletej do osobnej starostlivosti matky je totiž bezosporu v záujme mal. G.. V tomto smere je zvlášť významné, že šetrením pomerov na strane matky (správy kolízneho opatrovníka, lekárska správa pediatričky MUDr. F. F.) bolo preukázané, že matka má vytvorené vyhovujúce bytové a materiálne podmienky pre výchovu dieťaťa, poriadok a hygiena jej domácnosti je na veľmi dobrej úrovni, matka sa o maloletú príkladne stará, v jej starostlivosti neboli zistené žiadne nedostatky a maloletá ako dvojročné dieťa je na matku silne citovo naviazaná. Tvrdenia otca, že výchova maloletej je ohrozená tým, že v domácnosti matky žije i jej syn Q. I., ktorý je agresívny, drogovo a na hracích automatoch závislý, sa v konaní nepotvrdili. Matka síce v konaní potvrdila, že syn mal v minulosti problémy takéhoto charakteru, ale v súčasnosti ich nemá a ak by sa aj opätovne vyskytli, nedovolila by svojmu synovi, aby naďalej s nimi žil v spoločnej domácnosti. Výskyt týchto závislostí u Q. I. nebol v súčasnosti potvrdený ani správou o povesti z Obce D., a tiež v tejto súvislosti v konaní

nebol zaznamenaný žiaden negatívny počin Q. I. v domácnosti matky, čím odvolací súd tvrdenú obavu otca nemal preukázanú. Naproti tomu v konaní bolo šetrením v domácnosti otca zistené, že u otca nie sú vytvorené vhodné podmienky pre dlhší pobyt maloletej, keď otec žije v budove nachádzajúcej sa medzi areálom kovošrotu a areálom nákladných áut pozostávajúcej z 3 miestností, kuchyne a kúpeľne, v priestoroch je zavedená elektrina, voda iba v kúpeľni bez bojlera, v domácnosti je veľmi chladno a jej hygiena je na primeranej úrovni (pavučiny), domácnosť nie je vybavená chladničkou, ani práčkou a otec nemá pre maloletú pripravené žiadne veci, vrátane postieľky. Navyše, podľa vyjadrenia otca stravu pre maloletú by zabezpečoval z reštaurácií, popr. zakúpením polotovarov. Takéto prostredie nezodpovedá tak štandardnej úrovni potrebnej pre zabezpečenie riadnej celodennej starostlivosti o dieťa v tak útlom veku. Pri rozhodovaní o tom, ktorému z rodičov zveriť mal. G. do osobnej starostlivosti nie je bez významu ani nevhodné a agresívne správanie sa otca pri stretnutiach s maloletou voči matke dieťaťa, pričom prvky agresivnosti a neprimeranosti v správaní otca sa opakovali aj voči príslušníkom polície pri zákroku dňa 19. 03. 2015 (úradný záznam čl. 10 spisu), ako i na pojednávaní dňa 05. 05. 2015. Ani okolnosti, za ktorých otec odmietol vydať matke mal. G. v čase od 19. 03. 2015 do 22. 03. 2015, pričom v uvedenej dobe nezabezpečil o dieťa adekvátnu starostlivosť a tiež jeho nerešpektovanie súdneho rozhodnutia vyvolávajú odôvodnené pochybnosti, či otec dáva záruku pre zabezpečenie plnohodnotného, ustáleného výchovného prostredia pre dieťa v tak nízkom veku. Niet tak sporu, že záujem mal. dieťaťa na jeho zverení do osobnej starostlivosti niektorého z rodičov svedčí v prospech matky.

Aj rozhodnutie v časti určenia vyživovacej povinnosti otca na maloletú, ktoré otec v odvolaní ani osobitne nenamietal, v plnom rozsahu korešponduje platnej právnej úprave, keď s ohľadom na výsledky vykonaného dokazovania výživné určené súdom prvého stupňa v sume 120 eur mesačne plne zohľadňuje zárobkové možnosti a schopnosti oboch rodičov, ako aj zodpovedá odôvodneným potrebám maloletej G. a v tomto smere odvolací súd odkazuje na dôvody prvostupňového rozsudku, ktoré si v plnom rozsahu osvojil. Rovnako tak prvostupňový súd správne stanovil i výšku zročného výživného a podmienky jeho zročnosti, postupujúc v súlade s ust. § 160 ods. 1 OSP.

Pokiaľ sa týka úpravy styku otca s maloletou odvolací súd na zdôraznenie správnosti prvostupňového rozhodnutia akcentuje, že styk, ktorý sa bude uskutočňovať každý párný týždeň kalendárneho mesiaca v sobotu od 14:00 hod. do 18:00 hod. a každý nepárny týždeň kalendárneho mesiaca v piatok od 16:00 hod. do 18:00 hod. s tým, že prvé dva mesiace sa bude styk uskutočňovať za prítomnosti matky a po uplynutí dvojmesačného obdobia sa bude styk realizovať v rovnakých časových intervaloch, avšak bez prítomnosti matky, bol upravený s ohľadom na osobitosti danej veci v primeranom rozsahu. Obsah spisu totiž preukazuje, že po odchode otca zo spoločnej domácnosti stretávanie otca s maloletou sprevádzali vzájomné konflikty a nedorozumenia medzi rodičmi maloletej, ktoré v dôsledku konania otca vyústili do nariadenia predbežného opatrenia a to uznesením Okresného súdu Nitra zo dňa 20. 03. 2015 č. k. 13P/58/2015-12, ktorým bola otcovi uložená povinnosť odovzdať mal. G. do starostlivosti matky až do právoplatného skončenia veci samej a následne do uznesenia Okresného súdu Nitra č. k. 24P/88/2015-30 zo dňa 22. 04. 2015, ktorým bola otcovi uložená povinnosť zdržať sa práva výkonu styku s maloletou do právoplatného skončenia tohto konania, v dôsledku čoho došlo k čiastočnému citovému odcudzeniu otca a maloletej. Niet pochyb, že medzi otcom a mal. dieťaťom je vytvorená pozitívna citová väzba, ale vzhľadom na nízky vek dieťaťa uplynutie dlhšej doby, v ktorej styk nebol realizovaný, bola citová väzba medzi otcom a dcérou oslabená. Súdom určený

rozsah styku tak zodpovedá aktuálnemu stavu zistených podmienok, záujmu mal. dieťaťa, keď zohľadňuje jeho vek, denný režim, zdravotný stav a taktiež i okolnosti na strane rodičov, ako sú ich vzájomný vzťah, vzdialenosť medzi bydliskom dieťaťa a otca, ako aj potrebu zachovania vzťahu maloletej k otcovi. Za situácie, že otec nemá preukázateľne vytvorené ani vhodné podmienky pre pobyt maloletej v jeho domácnosti, bolo potrebné upraviť styk tak, ako to učinil súd prvého stupňa sledujúc touto úpravou prioritne záujem mal. dieťaťa. Tento si vyžaduje, aby počiatočná adaptácia dieťaťa na otca prebiehala nielen v prostredí známom maloletej, ale najmä v počiatočnom období i za prítomnosti matky. Matka sa tak sama môže uistiť nielen o vhodnosti realizácie styku, ale najmä byť v prvom dvojmesačnom období zárukou bezpečia maloletej. Úprava styku otca s dieťaťom učená preskúmaným rozhodnutím tiež vytvorí možnosť pre otca počas doby styku upevniť vzájomné citové väzby s dieťaťom a zároveň umožní maloletej opäť si zvyknúť na otca. V tejto súvislosti je potrebné zdôrazniť, že akákoľvek deformácia vzťahu rodiča s dieťaťom v dôsledku odcudzenia je v neskoršej dobe len ťažko napravitelná a je preto v záujme dieťaťa upraviť styk otca s ním po počiatočnej adaptácii

a umožniť tak otcovi, ktorý s dieťaťom trvale nežije, pravidelný kontakt, v ktorom môže realizovať svoje výchovné pôsobenie, rešpektujúc pritom právo maloletej na zachovanie jeho vzťahu k obidvom rodičom. Pre úplnosť odvolací súd len dodáva, že s ohľadom na zhora popísané okolnosti a to najmä vek dieťaťa, jeho denný režim, ako i nutnosť počiatočnej prítomnosti matky pri styku otca s dieťaťom, ani poukaz otca na časovú náročnosť spojenú s prekonávaním vzdialenosti z miesta jeho bydliska do bydliska dieťaťa nie je spôsobilý spochybniť správnosť napadnutého rozsudku v časti úpravy styku. Odvolací súd tiež pripomína, že v prípade zmeny pomerov (napr. v súvislosti s pribúdajúcim vekom maloletej, upravením citových väzieb a pod.) môže dohodou alebo súdnym rozhodnutím dôjsť k zmene úpravy styku realizovanej preskúmaným rozsudkom súdu prvého stupňa.

Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 OSP potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 OSP v spojení s § 146 ods. 1 písm. a/ OSP tak, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania, keďže ide o konanie, ktoré mohlo začať i bez návrhu.

Toto rozhodnutie bolo prijaté odvolacím senátom pomerov hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.